

to mi hlava nebere!

jitka kačánová

TO MI HLAVA
NEBERE!

Jitka Kačánová

ABSURDISTÁN!

Čím dál, tím hůř. A kdyby to nebylo k pláči, byla by realita dnešních dnů k smíchu. Konkrétní příklad ze života. Jedna paní má covid. Její manžel je **ZATÍM** pozitivní. A protože je očkovaný, tak se všichni kolem něj tváří, že se vlastně nic neděje.

Dál chodí do práce, protože když chodíte do práce, tak to přece znamená, že tam máte nějakou práci, kterou musíte udělat a kterou za vás nikdo jiný neudělá. A on samozřejmě nechce vyšplouchnout své kolegy, kteří jsou už i tak zavalení svojí vlastní prací, a k ní by si museli přidat ještě i tu jeho.

Z práce i do práce jede v MHD a na puse má týdny používaný pořád stejný respirátor a věří, že ochrání jeho i jeho spolucestující před přenosem virové nákazy. Ještě než dorazí domů, tak bude muset nemocné manželce něco nakoupit, a večer, a to snad každý pochopí, vyrazí aspoň na jedno za kamarády. A co by nešel? Vždyť má Tečku! Stejně jako na obědě, kam chodí s kolegy v práci.

Podle nejnovějších pokynů si teď bude muset během pěti až sedmi dnů udělat test a pak se uvidí. A jestli bude pozitivní? Tak to jsou potom všichni ti, kolem kterých se celou tu dobu pohyboval, zkrátka prohrávající. A než si i oni připustí, že jsou také nemocní, uplyne zase pár dní, během kterých se potkají s dalšími desítkami osob...

Diví se ještě někdo, proč jsme pořád NEJLEPŠÍ V COVIDU? Když vidím zdravotníky chránící se ve svých skafandrech od hlavy až patě proti viru, který pak můžou chytnout úplně klidně někde v obchodě nebo v tramvaji, nestačím nad tím vším valit oči.

Stejně tak, jako když vidím prezidenta třikrát očkovaného proti covidu sedět nakaženého ve skleněné kukani a odtamtud řídit stát.

6.12.21

AROGANCE MOCI ANEB NA HRAD COVID-19 URČITĚ NEPŘIJDE!

Ministr Prymula naléhavě požádal občany, aby dodržovali vládní opatření, aby se jich nesdružovalo víc než šest najednou, aby se vzdali svých hospod a restaurací, aby nepopíjeli alkohol na veřejnosti. „Týká se to jednoho každého z vás,“ vyzval dramaticky ve svém proslovu národ.

Prezident Zeman ale trvá na tom, že 28. října vyznamenání na Pražském hradě – covidu navzdory – předávat bude, byť bez hostů. Pokud by se tradiční předávání ocenění nekonalo, považoval by to za urážku státního svátku vzniku republiky i vyznamenaných, kterých bude kolem čtyřiceti.

Místo povzbuzení národního ducha v boji s koronavirem, jak asi svým lpěním na tradičním obřadu na svátek republiky zamýšlí, si nabíhá na další vlnu kritiky. Zvláště potom, co rozzuřil umělce i podnikatele svým prohlášením, že obtíže způsobené opatřeními vůči koronaviru alespoň pročistí trh a ti neschopní z nich zkrachují.

Do toho tedy prosazuje výjimku, kdy se – ač sám patří do té nejrizikovější skupiny – rozhodne pozvat několikanásobně převyšující vládou povolené množství shromážděných osob. Aniž bych byla velkým příznivcem způsobu boje této vlády vůči nárůstu infikovaných, myslím si, že prezident by měl jít svým chováním

příkladem. Příkladem pro národ, který si ho zvolil. A to včetně těch nešťastných herců, zpěváků i hospodských.

Takhle se ovšem zdá, že hradní pán si žije ve svém světě, kam nedoléhají nářky z podhradí, a že sám se žádným omezením podvolovat nehodlá. Možná si myslí, že ten zatracený virus bude mít pro jeho státnický záměr plné pochopení a pro ten jeden večer se rozhodne zůstat za hranicemi hradu. A nebo – i když se tam náhodou objeví – tak z vlasteneckých důvodů se zrovna v tu chvíli nebude množit a přenášet se na své další potenciální oběti.

Co si prezident doopravdy myslí, vážně nevím. Vím ale jistě, že víc než cokoliv jiného jeho počínání připomíná jedno z pravidel na Orwelově Farmě zvířat, které říká, že všechna zvířata jsou si rovná. Jen některá jsou si rovnější!

18.10.20

AŽ SE OMEZÍ ONI!

Každé ráno i odpoledne se automobilisté pravidelně „zasekávají“ na dlouhé minuty v zácpě. Popojíždějí hlemýždím tempem, a i když vědí, že zítra to bude stejné, udělají to druhý den zas. Opět si sednou do svého plechového miláčka, nejčastěji úplně sami, a vydají se na cestu do práce, do školy, na nákupy (nehodící se škrtněte).

Často je to auto opravdu nezbytné – děti jsou moc malé, rodiče moc staří nebo nákup moc těžký. Za covidu se člověk mohl vymlouvat, že se nechce nakazit v MHD nebo že tam nechce mít celou dobu na obličejí připlácnutou roušku, která ho dusí, případně kvůli ní vdechuje příliš oxidu uhličitého

Teď je už tedy po covidu a opičí neštovice se přenášejí poněkud delším kontaktem, než je pár společných zastávek tramvají. Ale zase začíná být pořádné teplo, lidé se v MHD potí a někteří mají opravdu potíže s hygienou. Někdy zas prší a to si každý vezme raději auto, aby nezmokl. Pro tento jev dokonce vzniklo sociologické pojmenování efekt plechového deštníku. Někdy je člověk jenom moc hezky oblečený na to, aby se „hrkal sockou“. Těch důvodů, proč si vézt „zadek jako pán“, je zkrátka moc.

Každé ráno, když spolu s ostatními zoufalci na čtyřech kolech směřuji do zaměstnání, si říkám, že přece ty ceny benzínu a nafty nebo oprava Barrandovského mostu nebo uzavírání tunelů či jakýkoliv jiný důvod už přece musí zapůsobit na ty davy pohodlných egoistů, kteří by sice mohli jet veřejnou dopravou, ale prostě se jim nechce. A bláhově doufám, že ONI přisednou do vlaků, autobusů, tramvají či metra, zácpy zmizí a JÁ si budu moc konečně vesele jezdit autem prázdnou Prahou.

Máte to také tak?

13.6.22

BEZBŘEHÁ LHOSTEJNOST

Případ ztracené Valerie, kvůli které šla její babička na osm let do vězení, s brutální syrovostí odhaluje úroveň sociální péče v České republice. Už jen to, že nešťastnou holčičku i s jejím bratrem dali do výchovy ženě, která si předtím odseděla pět let za týrání svých vlastních dětí, je na pováženou. Valerii pak mučila hladem, přivazovala ji k toaletě nebo jí fyzicky ubližovala. A aby sousedé nic neslyšeli, dávala jí roubík.

Paradoxní na tom je, že tuto strašidelnou babičku, paní Kvasničkovou, doporučili jako vhodnou poručnici pro obě děti jak orgány sociálně-právní ochrany dětí, tak například Klokánek, kde předtím dočasně pobývaly. Když si představíte, čím vším si musí projít někteří rodiče, kteří se rozhodnout vzít si dítě z dětského domova, nechce se vám věřit, že si Kvasničková dokázala získat jejich důvěru.

Samozřejmě, že jsou rodiny, kde se „sociálka“ nikdy neobjeví, protože k tomu zkrátka není důvod. U Kvasničkové, u které ale panovalo důvodné podezření, že chce děti k sobě jen proto, aby mohla čerpat štědrú sociální podporu státu, měla být „pečená, vařená“. Symptomů týrání si ale musela jistě všimnout i dětská lékařka nebo právě „tety“ z Klokánku.

Teď, když je Valerie přes čtyři roky nezvěstná a podle policie už nejspíš i mrtvá, půjde k soudu sociální pracovnice, která si půl roku nevšimla, že Valerie chybí. Systém tedy určí viníka, který svým přístupem umožnil, aby se o její osud tak dlouho nikdo nezajímal.

Obávám se ale, že viníků, kteří neudělali to, co bylo v jejich možnostech a silách, je v případě ztracené holčičky mnohem víc.

28.2.22

BÍDA S NOUZÍ!

Česko míří podle ekonoma Kovandy do krize, jakou nepamatuje, a lidem klesne životní úroveň nejvíc od roku 1993. I když se průměrný plat v Praze blíží „padesátce“, při zohlednění inflace je to ještě méně, než to bylo třeba před rokem. Ceny v obchodech nebo na pumpách vyrážejí dech a střední třída se pomalu mění v partu „sociálek“.

Zemědělci už vyrazili na protest a do stávkové pohotovosti vstoupily školské či úřednické odbory. Začíná to být pořádně „husté“!

A vláda přitom jen nečinně přihlíží obchodní politice ČEZ, který svou elektřinu prodává až za čtyřicetinásobek výrobní ceny na burze v Lipsku, a až teprve odtud si ji pak nakupují prodejci pro Čechy. Firma je totiž polostátní. Nebo, chcete-li, polosoukromá. A ta soukromá část musí vydělávat, ať to občany České republiky stojí, co to stojí. Jen za první čtvrtletí letošního roku vzrostl čistý zisk energetické skupiny ČEZ meziročně o 218 procent na 26,7 miliardy. A za loňský rok si osm členů představenstva této skupiny mezi sebou rozdělilo odměnu téměř 135 milionů korun. Takže v cenách elektřiny tu definitivně rezervy jsou. Stačí jen chtít a stát na straně lidí a ne papalášů.

Jenomže to holt tolik nesype, co?

13.6.22

BOHOROVNÍ SOUDCI ANEB POZOR NA JUSTICI!

Samozřejmě, že každý vězeň může mít svůj příběh o nespravedlivém stíhání. Dokonce i tehdy, když se ocitl za mřížemi právem. Jenomže si zkuste představit, že se stanete objektem trestního stíhání za věc, kterou jste doopravdy nikdy nespáchali. A nedej Bože, když tím ta hrozná noční můra neskončí, a vy se ocitnete nezákonně ve vazbě nebo ještě později třeba i ve vězení.

Možná vás vyhodí z práce, začnou problémy v rodině, opustí vás váš nejbližší člověk. Když se pak ukáže, že věc, za kterou vás soudili, udělal někdo jiný nebo se vůbec nestala, může být ve vašem životě už stejně všechno jinak. Žádné odškodnění napáchanou škodu nikdy neodčiní. A to nemluvím o tom, že se o náhradu ještě musíte přihlásit sami. Není to tak, že se vám stát automaticky omluví a utrpené trauma vám sám od sebe vynahradí. Navíc na vás stejně až do smrti nejspíš ulpí stín určitého podezření. Však to známe – na každém šprochu pravdy trochu, že?

Oběti nezákonností ze strany státu jsou dvojího druhu. Jednak ti, kteří byli trestně stíháni na objednávku. Možnost objednání trestního stíhání svého času potvrdila dokonce současná ministryně spravedlnosti Marie Benešová. A později se k jejímu názoru připojili i prezident Zeman a premiér Babiš. I když je to smutné, většinou jde v těchto případech o velké hráče, kteří jsou zvyklí tvrdě bojovat se sobě rovnými a v různých právních kličkách se poměrně dobře vyznají. Daleko horší je druhá varianta – když člověka zavřou prostě

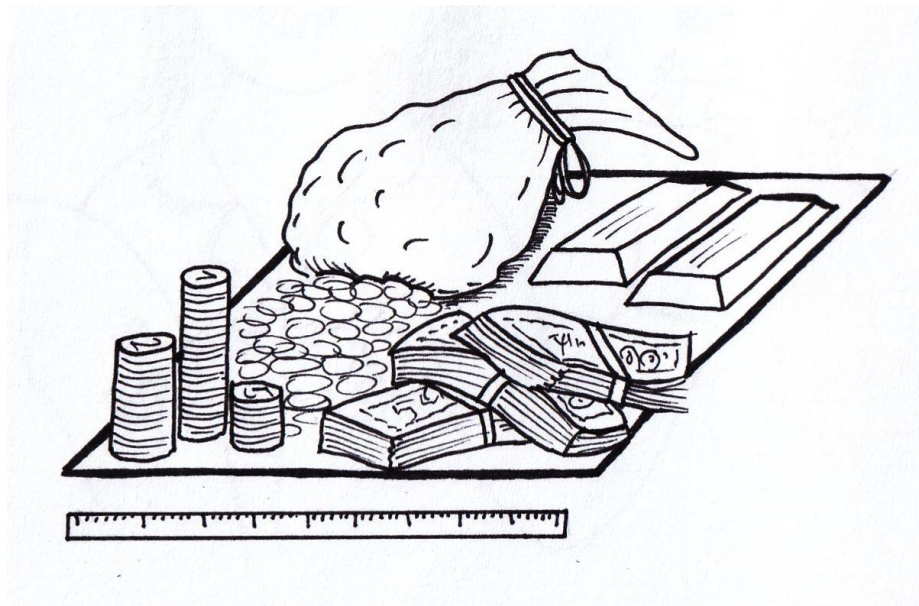
proto, že někdo něco zpacká, znalec se přehlédne, policajt se přepíše, soudce si něco domyslí na základě svých dojmů. A práva neznalému člověku zůstanou jenom oči pro pláč.

Z této neuvěřitelné lhostejnosti, kvůli které se tisícovce lidí ročně převrátí život vzhůru nohama, až mrazí. Když potom ještě zjistíte, že správnost svého rozhodnutí často posuzuje samotný soudce nebo znalec, který se v této věci již vyjádřil, člověku se z toho až ježí vlasy na hlavě. Určitě nechci dehonestovat stovky poctivých policistů a soudců, kteří dohlížejí na dodržování práva a zákonnosti. Ale jejich práci a reputaci podobné justiční „úlety“ přece škodí také. Přitom podle některých blíže obeznámených zdrojů se stavem českého soudnictví a práva rozhodně nejde jen o pár případů. Spíš jde o obrovsky prorostlé metastázy. A při snaze o došetření případných omylů a chyb prý vrána vráně oči v žádném případě nevyklove.

Co má tedy člověk, který – ať záměrně nebo omylem – spadl do chapadel justiční chobotnice, dělat? Má vůbec nějakou možnost se bránit? Nebo mu zbývá jen pokorná modlitba? A opravdu nám to v právním státě stačí?

4.10.20

BRUTÁLNÍ NÁŘEZ!

Nejdražší byty v Praze u metra jsou na Staroměstské. Jeden čtvereční metr – neboli čtverec se sto centimetry na délku a na šířku – přijde na 211 tisíc korun. Ano, čtete správně.

A samozřejmě, že i ten nejmenší byt má alespoň 15 metrů čtverečních. I když v tom případě se dá spíš než o bytu mluvit o obytné krabici od bot. Za tři miliony. U bytu okolo 80 metrů jsme potom na osmnácti milionech.

Ovšem, nikdo nikoho nenutí bydlet v nejdražší lokalitě Prahy, to dá rozum. Jenže i na tom ošesném Chodově za podobný pidibyt zaplatíte skoro milion a půl. Ekonom Lukáš Kovanda slibuje, že

vzhledem k probíhající vojenské agresi Ruska na Ukrajině možná byty v Čechách výhledově zlevní.

Jednak proto, že inflací a nehoráznými cenami energií ožebračení Češi si už zkrátka nebudou mít za co nemovitosti nakupovat. A také proto, že pro mezinárodní hráče nebude tuzemský realitní trh natolik zajímavý a bezpečný vzhledem k přílišné blízkosti k epicentru konfliktu, který se může dříve či později přelít i k nám.

Do té doby ale zůstává podíl globálních investorů na nebetýchých cenách bytů v Praze významný a jejich finančním možnostem člověk, který se živí normální prací, nemůže nijak vzdorovat. Může se jen stát na dlouhé roky nevolníkem hypotéky, plátcem předraženého nájmu nebo třeba šťastlivcem, který se dostane do obecního bytu, pokud ovšem rozdýchá někdy velmi obtížné sousedy. A také se může modlit o zázrak. Vyhlídka to ale není ani v jednom případě příliš lákavá!

28.3.22

BRUTÁLNÍ SOUSEDÉ!

Starousedlíci si stěžují na některé své sousedy v bytech magistrátu. Například o problematických nájemnících v Praze 10 ve Vršovicích v Ruské ulici nebo v Malešicích v Rektorské se přitom mluví už několik měsíců. Podle místních obyvatel je tam hlasitý noční křik, rvačky i vyhrožování smrtí od jejich drogově závislých spoluobyvatel téměř na denním pořádku.

Už v říjnu minulého roku radní pro bydlení Adam Zábranský (Piráti) redakci Našeho REGIONU slíbil, že se půjde konkrétně do Malešic podívat, aby se sám přesvědčil, co se tam děje. Teď máme leden a on na oprávněné stížnosti reaguje vyprávěním o dupajících dětech. Dělá si legraci? Vymýšlí si? Opravdu neví, která bije? V každém případě to rozhodně nevypadá, že je v otázce zajištění bydlení v magistrátních bytech pro lidi, kteří neterorizují své okolí, osobou na pravém místě.

A nemyslí si to ani opoziční pražská zastupitelka Alexandra Udženija (ODS), která Zábranskému vmetla do tváře, že vůbec neví, co se v bytech města děje. Zábranský politiku přidělování bytů ve vlastnictví hlavního města sociálně potřebným obhájí. Prý se pak lépe začleňují do normálního života. To je jistě velice záslužné. V některých případech ale není nutné čekat dlouhé měsíce na zázrak a brát si přitom za rukojmí slušné lidi, kteří jsou dennodenně vystaveni řádění feťáků a dalších šilenců.

17.1.22

CIMICKÝ TOO?

Obvinění ze sexuálního predátorství. Špína, která se těžko očišťuje. Špína, která ale zůstává i na duši obětí takového predátora. Ve stejnojmenném filmu Terezy Nvotové o znásilnění sedmnáctileté studentky jejím učitelem matematiky se hlavní hrdinka sama cítí jako zosobněná špína. Navíc pochybuje, že jí někdo uvěří. Vždyť je jen obyčejnou žákyní a proti ní oblíbený matikář.

V případě dcery Nadi Urbánkové, kterou měl před dvaceti lety ve své vlastní ordinaci napadnout slavný a úspěšný psychiatr Jan Cimický, zas stojí proti jeho slovu pacientka léčící se na psychiatrii. A trvalo jí celých dvacet let, než se dokázala nad své trauma povznést natolik, že o něm mohla začít veřejně mluvit. A riskovat i to, že jí ostatní obviní z toho, že si vymýšlí.

Co když si ale opravdu vymýšlí? A psychiatrovi, který ji léčil, se teď, na sklonku jeho kariéry, mstí? Třeba do něj byla zamilovaná – v psychiatrii se tomu říká přenos – a on ji nechtěl? Jenže Fabiánová není sama. Těch výpovědí proti Cimickému je mnohem víc a některé z nich jsou i několik let staré. Že by šlo tedy o nějaké prapodivné spiknutí zhrzených žen, které se tak chtějí zviditelnit?

Hnutí Mee Too, které vzniklo v Americe, se u nás někdy bagatelizuje s tím, že zfrustrované feministky už neví, co by si na ty nebohé muže vymyslely. Jeho hlavní podstatou je ovšem přiznat, že i na mě někdo sexuálně zaútočil. A dát sexuálním predátorům najevo, že jejich chování je absolutně nepřijatelné.

Důležité je ale nevylít dítě i s vaničkou, tedy nedovolit, aby pár slov zničilo někomu život. Zároveň ale popřát sluchu skutečným obětem predátorů, když už se konečně odváží vyjít se svojí bolestí na světlo.

8.11.21

CYNICKÝ CIMICKÝ

Možná si ještě vzpomenete na to vykrucování se a mlžení ze strany doktora Cimického. Po výpovědích žen, které měl sexuálně napadnout, tvrdil, že se nemůže hájit kvůli lékařskému tajemství, ale že si rozhodně není vědom žádného provinění, o kterém se „nyní z veřejného prostoru dozvídám“.

Zajímavý je i rozhovor, který s ním udělal v listopadu 2020 – tedy zhruba rok před vypuknutím celé aféry – spolek Nepromlčíme. O pachatelích násilných trestných činů v něm říká, že je celkem běžné, že sám sebe člověk vnímá v trošku lepším světle, než ho třeba vnímá okolí nebo společnost, a že ne každý je schopný sebereflexe. A také se zmiňuje o svědomí a o tom, že někteří lidé mají podle něj v sobě jakési splachování, díky kterému se jich vina vůbec nedotkne a nemají v sobě pocit, že by jejich provinění bylo vůbec hodné toho, aby se jím zabývali.

Policie se ale jeho proviněními zabývala a teď ho obvinila z téměř třiceti případů znásilnění nebo vydírání. Většinou vůči svým pacientkám, často psychicky labilním nebo nemocným. Cimického kauza, v níž se víra v jeho nevinu pomalu ztrácí jak pára nad hrncem, by mohla znamenat začátek nové éry. Éry, v níž se už podobně slizké zneužívání z pozice autority přestane konečně zametat pod koberec.

11.4.22